

Arrest

**nr. 179 993 van 22 december 2016
in de zaak RvV X/ VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 6 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 september 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij trad op 11 juni 2009 in het huwelijk met O.B., een legaal in het Rijk verblijvende vreemdeling.

1.2. Op 21 september 2009 diende verzoekende partij, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, een aanvraag tot afgifte van een visum type D in bij de Belgische ambassade te Abidjan.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 2 februari 2010 aan verzoekende partij een visum type D toe te staan.

1.4. Op 3 maart 2011 werd de verzoekende partij, die op 5 augustus 2010 het Rijk binnenkwam, in het bezit gesteld van een A-kaart met een geldigheidsduur van één jaar, doch jaarlijks verlengbaar op voorwaarde dat is voldaan aan de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Verzoekende partij werd op 10 januari 2014 van ambtswege afgevoerd van het vreemdelingenregister.

1.6. Op 5 maart 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag tot herinschrijving in.

1.7. Verzoekende partij nam op 14 mei 2014 kennis van het schrijven van verwerende partij waarbij zij werd verzocht om documenten aan te brengen inzake de aard en de hechtheid van de gezinsband met de persoon die zij vervoegde, inzake de duur van haar verblijf in het Rijk en inzake het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

1.8. Op 31 oktober 2014 diende verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.9. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 10 december 2014 in antwoord op de asielaanvraag van verzoekende partij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 5 februari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Bij arrest nr. 151 114 van 20 augustus 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 5 februari 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 4 juli 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekende partij op 9 augustus 2016 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt.

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [N.]

Voorna(a)m(en): [I.A.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

En kinderen [O.G.], [...] en [O.C.], [...]

Gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 11.06.2009 in Ghana met [O.B.], gevestigd in België en kwam op 05.08.2010 naar België met een visum in het kader van gezinshereniging.

Op 03.03.2011 werd [N.I.A.] in het bezit gesteld van een A-kaart met een geldigheidsduur van 1 jaar, die jaarlijks verlengd wordt met toelating van de dienst vreemdelingenzaken op voorwaarde dat zij voldoet aan de voorwaarden vervat in art. 10 van de vreemdelingenwetgeving. Haar laatste A-kaart werd verlengd tot 03.02.2013. Betrokkene werd op 06.04.2012 in kennis gesteld dat zij voor een volgende verlenging documenten diende voor te leggen waaronder bewijzen van voldoende bestaansmiddelen dienden binnengebracht te worden; dit aan de hand van loonfiches. Indien haar echtgenoot een werkloosheidsuitkering geniet, dienen er bewijzen overgemaakt te worden dat hij actief op zoek is (was) naar werk. Voor een verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht op basis van art 10 kunnen de inkomsten van betrokkene zelf in rekening gebracht worden; uit de gegevens van het dossier blijkt echter dat betrokkene van 2011 tot heden niet (officieel) gewerkt heeft.

Op 19.04.2013 werd opnieuw gevraagd de A-kaart van betrokkene te verlengen. Gezien het gezin werkloosheidsuitkering geniet werden op 22.04.2013 bijkomende stukken gevraagd, bewijzen dat zowel betrokkene als haar echtgenoot actief op zoek zijn naar werk. Op 21.05.2013 ontvangen deze diensten een fax met de melding dat er voor betrokkene een voorstel tot ambtelijke schrapping is sedert 22.02.2013. Gezien betrokkene zich op 19.04.2013 aangeboden heeft voor een verlenging van de A-kaart werden op 29.05.2013 opnieuw onderrichtingen verstuurd naar de stad Antwerpen met de vraag om een samenwoonstverslag over te maken en aan betrokkene verankering te laten betekenen.

Op 07.06.2013 verklaarde de echtgenoot van bovenvernoemde persoon dat zij sedert meer dan 1 jaar niet meer samenwonen.

Op 08.08.2013 werden opnieuw onderrichtingen verstuurd naar de stad Antwerpen om een samenwoonstverslag over te maken en te vragen naar de reden waarom er geen samenwoonst meer is eveneens werd opnieuw de duurzame verankering gevraagd.

Op 10.01.2014 werd betrokkene ambtelijk geschrapt.

Op 05.03.2014 vraagt betrokkene een herinschrijving.

Betrokkene ondertekende op 14.05.2014 een document (duurzame verankering) waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigd rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

-Een attest van Inburgering dd. 02.04.2014 waaruit blijkt dat zij Nederlands als tweede taal en maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dit is trouwens verplicht en toont echter niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

-Een geboorteakte van haar dochter [O.G.].

Aangezien betrokkene geen andere bewijzen voorlegt, kan gesteld worden dat op basis van deze documenten wordt verondersteld dat deze situatie het dat zij in het verleden tot heden nooit gewerkt heeft of de moeite gedaan heeft om werk te vinden niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene en haar kind.

Vervolgens diende betrokkene op 31.10.2014 een asielaanvraag in voor haar kind geboren in België.

Bij haar asielverhoor verklaarde zij het volgende:

Dat haar vader gestorven is en dat al zijn eigendommen in Ghana verkocht werden, weet niet waar haar broer en zus zijn en haar moeder was niet meer met haar vader toen haar vader overleed. Ze heeft een nieuwe man en mensen kunnen haar aanvallen en er is nu niemand meer om haar te verdedigen. Tevens verklaarde zij dat haar man in functie van wie zij naar België kwam haar sinds haar aankomst dwong in de prostitutie te gaan, dit wou zij echter niet doen en om die reden zette haar echtgenoot haar het huis uit in België. Soms zou hij haar geslagen hebben als ze geen geld binnenbracht. Dit zou zij aangegeven hebben bij de politie maar die nam de zaak niet ernstig eveneens ging zij ook naar het ziekenhuis nadat hij geslagen zou hebben, dit verslag gaf zij aan de politie.

Met deze verklaringen kan echter geen rekening gehouden worden gezien er geen proces verbalen en /of medische attesten overgemaakt werden waarin de mishandelingen, beweringen vastgesteld werden; Zodoende blijven verzoeksters beweringen dat ze het slachtoffer zou zijn van familiegeweld vanwege haar echtgenoot volkomen ongestaafd. Betrokkene beperkt zich tot vage en ongestaafde beweringen waardoor de A kaart van betrokkene niet behouden wordt op basis van elementen uit het dossier die erop wijzen dat betrokkene slachtoffer werd van huishoudelijk geweld.

Op datum van 10.12.2014 werd de asielaanvraag van mevrouw en dat van haar geweigerd en werden 12.01.2015 tevens onderrichtingen verstuurd hen een bijlage 13 quinquis te betekenen.

Aangezien betrokkene pas op 05.08.2010 in België aangekomen is, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef bijna 27 jaar in Ghana en iets meer dan 3 jaar in België; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met Ghana. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen en geen samenwoont met de echtgenoot.

Wat betreft art. 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven en gezien zij gescheiden leeft van haar echtgenoot. Tevens dient opgemerkt te worden dat haar kinderen, vermeld bovenaan deze beslissing, eveneens het grondgebied dienen te verlaten zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en de gezinsband behouden blijft. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Immers, na een nieuwe vraag tot informatie d.d. 12.10.2015 betreffende de situatie van betrokkene werd een vonnis d.d. 21.03.2016 aangebracht van de Rechtbank van Eerste Aanleg. In dit vonnis werd uitgesproken dat de vervoegde vreemdeling, de heer [O.B.], NIET de vader is van deze kinderen, [O.G.] en [O.C.]. Deze kinderen behoren NIET tot zijn familie en mogen zijn naam NIET dragen.

De leeftijd van deze kinderen geeft aan dat zij niet schoolplichtig zijn. Mevrouw [N.] leeft sedert geruime tijd van een leefloon, zodat er geen arbeids- en of andere omstandigheden zijn die haar verblijf in België verder rechtvaardigen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal in België is verstreken. “

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoekster kan zich geenszins vinden in de motivering van de bestreden beslissing, omwille van de volgende redenen.

Artikel 11 Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden die voldaan moeten zijn vooraleer een beslissing tot intrekking van verblijf kan genomen worden. Zo wordt er onder meer het volgende vereist: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Indien we kijken naar de bestreden beslissing, blijkt echter dat verwerende partij op dit punt een vergissing heeft begaan, die verstrekkende gevolgen heeft.

Verwerende partij motiveerde de bestreden beslissing op dit punt als volgt:

"Aangezien betrokkene pas op 05.08.2010 in België aangekomen is, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef bijna 27 jaar in Ghana en iets meer dan 3 jaar in België; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan in Ghana. De aard en hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen en geen samenwoont met de echtgenoot." [...]

Verwerende partij vergist zich hier duidelijk, aangezien verzoekster natuurlijk iets meer dan zes (6) jaar in België verblijft.

Verwerende partij hanteert voor haar beoordeling cfr. Artikel 11 van de Vreemdelingenwet een foutief cijfer. Verzoekster verblijft immers al dubbel zo lang in België als het cijfer dat verwerende partij bij haar beoordeling heeft gebruikt. Dit maakt een wezenlijk verschil uit.

Men kan deze vergissing niet zomaar van hand wijzen door te stellen dat het om een materiële vergissing gaat, en verwerende partij eigenlijk 6 jaar in plaats van 3 jaar bedoelde.

Overeenkomstig artikel 11 van de Vreemdelingenwet dient verwerende partij rekening te houden met de duur van het verblijf bij het nemen van een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf. Hierbij dient men vanzelfsprekend uit te gaan van een correcte duur van het verblijf. Verzoekster verblijft echter dubbel zo lang in België als het cijfer dat verwerende partij hanteert. Verwerende partij kan dan ook onmogelijk op een correcte wijze de voorwaarden van artikel 11 van de Vreemdelingenwet nageleefd hebben, indien men een foutieve verblijfsduur hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 11 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook geschonden.

Verwerende partij ging verder onzorgvuldig te werk door te stellen dat verzoekster slechts drie jaar in België verblijft, en zij schendt hierdoor de zorgvuldigheidsplicht.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

De motieven van de bestreden beslissing zijn immers niet feitelijk juist."

2.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 14 mei 2014 in kennis werd gesteld van een document, waarbij bewijzen werden gevraagd teneinde haar situatie te kunnen onderzoeken op grond van artikel 11 §2, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° [2 ...]2 het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de [2 eerste vijf]2 jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis [2 van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21,]2 kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.” [...]

De beslissing omtrent de aard en hechtheid van de gezinsband, duur van verblijf in Rijk en banden met land van herkomst luidt onder meer als volgt:

“(…) Aangezien betrokkene pas op 05.08.2010 in België aangekomen is, weet de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verleggen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef bijna 27 jaar in Ghana en iets meer dan 3 jaar in België; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met Ghana. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen en geen samenwoont met de echtgenoot.

Wat betreft art. 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven en gezien zij gescheiden leeft van haar echtgenoot. Tevens dient opgemerkt te worden dat haar kinderen, vermeld bovenaan deze beslissing, eveneens het grondgebied te dienen te verlaten zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en de gezinsband behouden blijft. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel [...]8 van het EVRM.

Immers, na een nieuwe vraag tot informatie d.d. 12.10.2015 betreffende de situatie van betrokkene werd een vonnis d.d. 21.03.2016 aangebracht van de Rechtbank van Eerste Aanleg. In dit vonnis werd uitgesproken dat de vervoegde vreemdeling, de heer [O.B.], NIET de vader [is] van deze kinderen, [O.G.] en [O.C.]. Deze kinderen behoren NIET tot zijn familie en mogen zijn naam NIET dragen.

De leeftijd van deze kinderen geeft aan dat zij niet schoolplichtig zijn. Mevrouw [N.] leeft sedert geruime tijd van een leefloon, zodat er geen arbeids- of andere omstandigheden zijn die haar verblijf in België verder rechtvaardigen.(…)”

Voorgaande motivering vindt steun in het administratief dossier nu bij vonnis van 21 maart 2016 (rolnummer [...]), dat zich tevens in het administratief dossier stelde de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank dat de heer [B.O.] niet de vader is van [G.O.] en van [C.O.].

Verzoekster betwist thans niet dat er afdoende werd gemotiveerd omtrent de gezinsbanden van haar kinderen met de heer [B.O.]. Er werd dan ook tegemoet gekomen aan het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 augustus 2016.

Verzoekster kan niet voorhouden als zou het bestuur de duur van haar verblijf verkeerd hebben beoordeeld. Er werd wel degelijk gesteld in de bestreden beslissing dat zij pas op 05.08.2010 in België aangekomen is, waaruit kan worden afgeleid dat wel degelijk rekening gehouden werd met haar verblijf sedertdien. Waar er daarna gesteld werd dat zij iets meer dan drie jaar in België verblijft, doet dit geen afbreuk aan voorgaande vaststelling, die wel degelijk correct is en steun vindt in het administratief

dossier. Het betreft wel degelijk een materiële misslag, die geen afbreuk doet aan de expliciete motivering aangaande haar verblijf sedert 05.08.2010. Bovendien werd er een afweging gemaakt ten opzichte van haar verblijf sedert 27 jaar in Ghana, wat door verzoekster niet betwist wordt. In dit opzicht is het dan ook niet kennelijk onredelijk te oordelen dat, zelfs indien verzoekster zes jaar in België verblijft, dit verblijf niet opweegt tegen het 27-jarig verblijf in Ghana en het eveneens ondenkbaar is dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met Ghana. Evenmin is het kennelijk onredelijk te oordelen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet opwegen tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen en geen samenwoont met de echtgenoot. Zij toont alleszins niet aan dat er bepaalde gevolgen te koppelen zijn aan het verblijf van 6 jaar (en niet van 3 jaar), waarmee door het bestuur onterecht geen rekening zou zijn gehouden en dat een ander licht zou werpen op de afweging die in casu werd gemaakt. Verzoekster toont niet aan welke elementen er zouden zijn veronachtzaamd door het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.”

2.3. De door verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van het door verwerende partij toegepaste artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling laat verwerende partij toe om gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van een verblijfstitel die aan een vreemdeling, met toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, werd toegestaan te beslissen dat deze vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven omdat hij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de persoon die hij in België vervoegde. Artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat verwerende partij bij het nemen van een dergelijke beslissing rekening dient te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Het is niet betwist dat verwerende partij in de beslissing tot intrekking van verblijf heeft vermeld dat verzoekende partij *“iets meer dan drie jaar in België [verblijft]”* en op basis hiervan heeft gesteld dat het *“omwille van de korte duur van het verblijf”* ondenkbaar is dat verzoekende partij geen familiebanden of culturele of sociale banden meer zou hebben met Ghana. Het staat evenmin ter discussie dat verzoekende partij zeker reeds sedert 5 augustus 2010 in het Rijk verblijft en derhalve op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen – op 4 juli 2016 – reeds bijna zes jaar in het Rijk aanwezig was. Verwerende partij is dus bij de beoordeling van de vraag of er hinderpalen waren om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet uitgegaan van een incorrecte inschatting van de duur van het verblijf van verzoekende partij in het Rijk. Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar stelling dat, daar in de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf ook wordt vermeld dat verzoekende partij op 5 augustus 2010 het Rijk is binnengekomen, er sprake is van een louter materiële vergissing en er mag van worden uitgegaan dat er rekening werd gehouden met het feit dat zij reeds bijna zes jaar in het Rijk verbleef. Een termijn van zes jaar kan immers niet meer als *“kort”* worden omschreven. Verwerende partij kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat het niet van belang is of verzoekende partij nu drie jaar of zes jaar in het Rijk verbleef omdat deze verblijfsduur hoe dan ook niet opweegt tegen de duur van haar verblijf in Ghana. Verwerende partij heeft immers aangegeven toepassing te maken van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet om het verblijf van verzoekende partij in te trekken en deze bepaling is wel toepasselijk indien een vreemdeling drie jaar in het Rijk verblijft na de afgifte van de eerste verblijfstitel die werd toegekend op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, doch niet indien er reeds meer dan vijf jaar zijn verstreken sedert de afgifte van deze verblijfstitel. Er blijkt derhalve geenszins dat er is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Verzoekende partij heeft een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De vaststelling dat de beslissing tot intrekking van verblijf dient te worden vernietigd heeft tot gevolg dat verwerende partij niet zonder meer kan voorhouden dat vaststaat dat verzoekende partij haar *“legaal*

verblijf in België is verstreken” en dat niet blijkt dat het motief dat aan de basis ligt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten deugdelijk is. Bijgevolg dient ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK